

ere deres Kald bygge, og ved hvis Ansættelse i alt Fald ganske andre Hensyn end deres særdeles Dygtighed til at bestyrelse en saadan Post ved mange Leiligheder kan spille en Rolle; derfor forekommer det mig, at man under alle Omstændigheder maa komme dertil, at disse forskellige Bestillingsmænd blive ansatte af de kommunale Myndigheder, enten efter Indstilling af Ministeriet, idet et vist Antal Navne nævnes af det, eller fuldkommen frit, dog saaledes at man kun kan tage af en bestemt Klasse Mænd, og at Valget derefter meddeles, for at vedkommende Minister kan gjøre Indsigelse, dersom der skulde være skeet en Overstridelse af Myndigheden ved at vælge udenfor den privilegerede Klasse. Hvad dernæst Havnene angaaer, kan jeg heller ikke ganske dele den ærede Ministers Ansættelse. Det er ganske vist, at Havnevæsenet har Interesse for Staten, for Landdistricterne, isærdeleshed dem, der ligge nær ved Havne, men fremfor alt for Byerne, hvor de ligge. Nu er det klart, at der er mange Grene af Statsstyrelsen, i hvilke man, naar man strengt vilde forfølge Consequensen, maatte trænge ind fra Centralbestyrelsen, og samle Alt i Midtpunktet, hos Ministrene, men vi komme jo efterhaanden bort herfra og sige: hvor vi finde en passende Myndighed paa et givet Sted, der kan bestyre visse Anliggender, bruge vi den. Nu er det aabenbart, at naar en Havn ligger i en By, vilde det være meget unaturligt, om Landets Befolkning skulde være med at bestyre Havnevæsenet, og ligger Havnen paa Landet, som det paa ikke saa Steder er Tilfældet, vilde det ogsaa være unaturligt, om man lod Mænd fra en eller flere nærliggende Byer være med at bestyre den, istedenfor at lade den bestyres af Mænd i Omkredsen paa selve Landet. Det, der er Hovedsagen, er, at der bliver viist tilstrækkelig Opmærksomhed for Havnene overalt i Landet, og Spørgsmaalet er, hvorledes dette skeer bedst. Jeg tvivler intet Dieblil om, at det skeer bedst ved at give en større Myndighed til dem, der arbejde paa Stedet i denne Sags Tjeneste. Regjeringen er naturlig kaldet til at vælge andre Mænd end dem, der f. Ex. sidde i Communalbestyrelsen. Det er f. Ex. ganske naturligt, at der er en Toldebemands

i Bestyrelsen, allerede af den Grund, at Opkrævningen af Havneafgifter vil være i højeste Grad besværlig for enhver Anden og medføre overordentlige Udgifter i Forhold til Indtægten. Derimod seer jeg ikke Andet, end at man trygt vil kunne overgive ikke Communalbestyrelsen — det troer jeg ikke er rigtigt — men en særlig Havnecommission en ganske anden Myndighed end den, Havnecommissionen nu har, og det er min Overbeviisning, at en saadan Havnecommission vil anvende Midlerne i Havnens Tjeneste, saaledes at Staten ikke kunde komme til at klage og allermindst vilde Landmændene, der skulde udføre deres Producter og middelbart benytte Havnen, kunne klage. Det har man ogsaa gjort i Kjøbenhavn; thi der er Forholdet ganske naturligt ordnet, idet to Medlemmer vælges af Ministeren, men de øvrige af Communalbestyrelsen, naturligviis foruden det ene kongevalgte Medlem. En lignende Ordning, forekommer det mig, vilde være den eneste sunde og rigtige, og jeg seer ikke, at der vilde være den mindste Fare derved. Dette staaer i Forbindelse med Regnskabsvæsenets Revision. Henlægger man Havnevæsenets Styrelse med større Myndighed til de enkelte Stæder, kan Revisionen af Havne-regnskaberne ogsaa henlægges til Andre end Centralrevisionen. Dette, mine Herrer! maae De være overbeviste om, at naar her saa hyppigt tales om Indstrækning af Embedsmændenes Tal, ligger et Hovedpunkt deri, at det hele Revisionsvæsen bliver mere localt istedenfor nu være i Centrum. Dersom den ministerielle Revision skal bibeholdes i dens fulde Udstrækning, vil det blive meget vanskeligt at indstrække Embedsmændenes Antal, og jeg kan endogsaa sige, at det er min Overbeviisning, at der vil efterhaanden her komme Fordringer om at faae flere og flere, der deeltage i Revisionen, ganske naturligt af den Grund, at den Skarphed, hvormed Revisionen foregaaer, den Fuldstændighed, hvormed de Folk løse det Hverv, som er betroet dem, den Tilbøielighed, som en Efterfølger har til at finde et eller andet af disse meget indviklede interessante Spørgsmaal at løse, som hans Forgænger ikke havde fundet, den Tilbøielighed hos Efterfølgeren til bestandig at gaee videre og videre